

## Hồi 36

### Huyết Tẩy Ma Nhân

**N**hững bông tuyết trắng xóa mịn màng trải ra khắp nơi trên Bình Thiên nhai, tạo ra một màn không gian trắng băng giá. Ngạo Thiên chậm rãi, thả bước chân chậm chạp theo lối mòn duy nhất, mà tuyết phủ lên như một tấm thảm dẫn vào Tục Dương cốc.

Chàng vừa thả bước vừa hình dung đến những việc mình phải làm. Những ý tưởng viễn vông kia tan hẳn khỏi tâm thức Kim Ngạo Thiên khi chàng thấy đỉnh chóp tòa tháp Tục Dương ẩn tàng trong màn sương giá lạnh.

Chàng lặng lẽ vượt qua một cửa ải nham nhở đá tai mèo sắc cạnh, có thể rọc nát bàn chân bất cứ người nào giẫm lên chúng. Cuối cùng thì Ngạo Thiên cũng đến ngưỡng địa giới phân định Tục Dương cốc.

Bên trong Tục Dương cốc vắng lặng như tờ, những tường nó đã thuộc về cảnh giới u linh và chỉ tồn tại trong nhân giới bằng sự mơ hồ huyền bí.

Ngạo Thiên đứng khoanh tay đảo mắt nhìn qua cục trường Tục Dương cốc chàng nghĩ thầm:

- "Cù lão huynh có nghĩ rằng, cái ngày hôm nay không nhỉ. Nhút định lão huynh đã nghĩ đến ngày này".

Kim Ngạo Thiên rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi thả bước chầm chậm tiến về phía tòa tháp Tục Dương.

Chàng đứng ngay dưới bậc tam cấp nhìn thẳng vào cửa đại điện tháp Tục Dương.

Điều hòa khí lưu, Kim Ngạo Thiên chậm rãi bước lên những bậc tam cấp. Khi chàng đã đứng trước cửa tháp Tục Dương mới nghiệm ra nơi mình đang đứng như trong cõi hư vô u linh huyền ảo.

Kim Ngạo Thiên đẩy cửa tháp, bước vào.

Nếu không phải là Kim Ngạo Thiên, nếu không phải là người có dũng lược hay tự thị vào bản năng của mình thì nhìn thấy khung cảnh trong tòa tháp Tục Dương rồi, dù người có

trái tim bằng sắt, hay khối óc bằng đá cũng phải rợn người, gai lạnh cột sống. Trong tháp Tục Dương không một bóng người mà chỉ có những dãy áo quan xếp dọc bên nhau, chẳng khác nào một ngôi nhà mồ chứa áo quan chi chít và chật kín. Trước những cỗ áo quan đó là những giá bạch lạp lạp lờ, chẳng khác nào những đóm mắt đang chiếu về Kim Ngạo Thiên. Trùm lên tất cả là bầu không khí u ám, lạnh lẽo, sặc mùi ma giới với sự khủng bố ẩn tàng.

Trong cảnh quan ghê rợn đó, Kim Ngạo Thiên buộc phải nghĩ mình đang ở trong cảnh ma giới âm tào địa phủ. Một cảnh giới không dành cho tục nhân của nhân giới.

Chàng vừa bước vào Tục Dương cốc thì cửa sau lưng chàng cũng tự đóng sập lại như có bàn tay vô hình điều khiển chúng.

Chân diện Ngạo Thiên căng ra, thần nhãn sáng ngời rọi qua từng cỗ áo quan đang hiện hữu trong tòa Tục Dương cốc. Chàng từ từ thở ra rồi nói:

- Âu Dương Đình... Ngạo Thiên đến tìm tôn giá đây.

Lời Ngạo Thiên còn đọng lên cửa miệng thì tất cả những cỗ áo quan đồng loạt bật nắp. Những âm thanh lộc cộc đập vào thính nhĩ Ngạo Thiên. Chỉ nghe những âm thanh lộc cộc phát ra từ những cỗ áo quan khiến cho người ta hồn siêu phách lạc, chứ không cần phải tận mục sở thị cái gì đang có trong những dãy áo quan kia tạo ra những âm thanh khô khốc đó.

Những âm thanh lộc cộc kia bất ngờ im bật. Những âm thanh kia im bật thay vào đó là sự im lặng nặng nề. Một sự im lặng đầy tính khủng bố và ma quái.

- Cách...

Đôi chân mày Ngạo Thiên phải nhíu lại khi từ trong cỗ quan những thầy ma đồng loạt dựng đứng lên.

Tất cả đều đổ dồn ánh mắt ma trôi sáng ngời hướng về chàng.

Ngạo Thiên đưa tay ra sau lưng từ từ rút thanh trường kiếm sáng ngời ánh thép xanh rờn. Chàng vừa rút kiếm vừa nói:

- Âu Dương tôn giá... Đã đến lúc tại hạ tiễn ma đạo của tôn giá về với Ma giới rồi.

Ngạo Thiên nói thật chậm, nhưng lời nói của chàng lại được vọng lại từ những bức vách của tòa Tục Dương tháp, tạo ra thứ âm thanh rền vang nghe thật rợn rợn.

Giọng nói của chàng vừa tan vào hư không thì một tràng tiểu ngạo the the cất lên. Ngạo Thiên nghe tiếng cười the the đó nhưng lại không phát hiện ra nó xuất phát từ đâu. Tiếng cười như phát ra từ cõi hư vô được tòa Tục Dương Cốc hòa quyện vào cõi tục giới không thể định ra hướng khởi phát từ nơi nào.

Tràng tiểu ngạo vụt tắt, giọng nói ồm ồm của Âu Dương Đình cất lên:

- Kim Ngạo Thiên, người đã có được những gì trong thánh địa Kim Đỉnh Sơn mà đơn thân độc mã tìm đến Ma giới.
- Ngạo Thiên có rất nhiều, nhưng nếu Âu Dương tôn giá muốn biết thì hãy xuất đầu lộ diện.
- Bốn ma không tin người có thể kháng lại Ma giới.
- Ngạo Thiên có kháng lại được hay không thì Âu Dương tôn giá sẽ biết ngay thôi mà.
- Kim Ngạo Thiên... Người quá tự tin rồi đó.

Lời nói của Âu Dương Đình còn đọng trong thính nhĩ Kim Ngạo Thiên thì ba chiếc thân ma lao vụt đến chàng. Những đôi tay vươn ra toan chụp lấy Ngạo Thiên để xé chàng ra. Những chiếc thân ma tựa những con thú đói mỗi lâu ngày, chỉ chực vỗ lấy Kim Ngạo Thiên ăn tươi nuốt sống. Đã có chủ đích từ trước, Ngạo Thiên không né tránh, chớp động kiếm quang. Ánh kiếm xanh rờn cắt nhanh ra tựa một luồng chớp trời sáng vụt lên át cả ánh sáng của những hàng bạch lạp chập chờn.

Ba chiếc thân ma vừa lao tới bị làn chớp kiếm xanh rờn của Kim Ngạo Thiên chẻ ngang qua thắt lưng. Ba chiếc thân ma đồng loạt nổ tung như ba viên pháo. Chúng tan ra thành bụi như thể húng phải một đạo sét trời uy mãnh. Không dừng lại ở đó, Kim Ngạo Thiên thi triển một thứ thủ pháp thần kỳ mà ngay cả bí thuật Lăng ba vi bộ hay Mê tông bộ cũng không thể sánh bằng. Chàng như một con trót vùn vụt lướt qua những chiếc thân ma còn chưa kịp rời khỏi áo quan.

Không gian đại sảnh Tục Dương cốc ngập tràn ánh chớp xanh rờn, như có cả một màn lưới thiên la địa võng chụp xuống các thi ma của Âu Dương Đình.

Cùng với sự xuất hiện của màn lưới thiên la địa võng kiếm quang thì những thi ma không ngừng nổ tung theo những chớp kiếm khủng khiếp đó.

- Ầm... Ầm... Ầm...

Ngay cả những cỗ áo quan cũng tan ra thành từng mảnh vụn trước uy lực vô biên của kim khí. Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Kim Ngạo Thiên đã biến gian đại điện hạ tầng Tục Dương cốc thành một bãi bình địa hoang tàn. Chẳng còn một chiếc thân ma nào, cũng chẳng còn một cỗ áo quan nào, tất cả chỉ là một bãi hoang tàn ghê rợn.

Chàng tra kiếm vào vỏ, đứng dạng chân nhìn qua các trường.

Giọng của Âu Dương Đình cất lên:

- Kim Ngạo Thiên... Người vừa dụng thứ kiểm thuật gì vậy?

- Thiên kiểm.

- Kiểm pháp đó quả là lợi hại. Thảo nào người không tự thị đơn thân Độc mã tìm đến Tục Dương cốc. Nhưng cho dù kiểm pháp của người có lợi hại đến đâu thì người cũng không thể ngăn được ma đạo thống lĩnh nhân giới.

- Để rồi xem ma giới của Âu Dương Đình có thống lĩnh được Ngạo thiên không đã.

Tiếng cười chát chúa và the thé của Âu Dương Đình lại cất lên khàn khàn. Y vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử nói hay lắm. Dù sao bốn ma cũng phải khâm phục võ công của người. Người đã qua được cửa ma nhân, giờ người có thể bước vào cửa nhân ma.

Kim Ngạo Thiên hừ nhạt rồi nói:

- Âu Dương tôn giá khéo bày vẽ đó, hết ma nhân rồi lại đến nhân ma.

- Người biết một mà không biết hai... Bốn ma nói người vừa qua được cửa ma nhân nhưng chưa chắc đã qua được cửa nhân ma.

- Cửa nhân ma của tôn giá chắc lợi hại lắm à?

- Ngoài sức tưởng tượng của người. Căn khôn vũ trụ chia làm ba cảnh giới, ma giới, nhân giới và thiên giới. Nay bốn ma tạo lập lại ba cảnh giới khác. Ma giới, Nhân ma giới và Thiên Ma. Người đã qua được cửa ma giới là cửa thấp nhất trong ma đạo. Cửa nhân ma là cửa trung giới trong ma đạo, cuối cùng người mới có thể gặp được bốn ma.

- Khi Ngạo Thiên đến đây tất phải gặp được Thiên Ma Âu Dương Đình tôn giá rồi. Tôn giá không cần phải phô trương thanh thế và thực lực của mình.

Chàng hừ nhạt rồi nói:

- Ma giới, hay nhân ma cũng là ma thôi.

Tiếng cười the thé của Âu Dương Đình trỗi lên. Tiếng cười đó làm Kim Ngạo Thiên chợt phẫn nộ. Chẳng phải vì tràng tiểu ngạo của Thiên Ma Âu Dương Đình khác thường mà chẳng qua Ngạo Thiên nghe tiếng cười kia chợt liên tưởng đến cái chết của mẫu thân mình. Một cái chết bí hiểm mà chàng ghi tạc trong đầu mình.

Ngạo Thiên mím hai cánh môi chờ cho Âu Dương Đình nói dứt câu liền từng bước thẳng đến cầu thang dẫn lên tầng thứ hai của Tục Dương tháp.

Trên tầng thứ hai, Ngạo Thiên không khỏi bất ngờ khi chạm mặt với hai vị môn khách của Kim trang, đó là Mã Sự, Ngạc Khanh và Thừa Kiến. Ba vị môn khách của Kim trang đang quây quần với nhau bên một bàn rượu trông họ không có vẻ gì là một ma nhân cả.

Ngạo Thiên cau mày quan sát ba người đó. Chàng thả bước chậm rãi đến bên ba người đó. Mã Sự, Ngạc Khanh và Thừa Kiến như chẳng quan tâm đến sự xuất hiện của chàng. Họ cùng bung chén uống cạn, cùng đặt chén xuống bàn.

Mã Sự, Ngạc Khanh và Thừa Kiến đều là ba vị thượng môn khách của Kim trang, những người mà Lãng phu nhân mẫu thân chàng rất ngưỡng mộ. Bởi họ đều là những đại hiệp đã sớm thành danh lên giang hồ. Và đã tạo ra những kỳ tích mà giới võ lâm phải kính phục, tôn vinh là Võ lâm tam hiệp.

Mã Sự, Ngạc Khanh và Thừa Kiến đặt chân xuống bàn rồi quay mặt lại đối nhãn với Kim Ngạo Thiên. Mã Sự, Ngạc Khanh cùng Thừa Kiến đồng vuốt râu, trông nhân diện họ thật phương phi đỉnh đặc, chẳng có biểu hiện gì của một ma nhân.

Mã Sự nhìn Ngạo Thiên từ đầu đến chân như thể muốn nhận định rõ thân thế chàng rồi mới ôn nhu nói:

- Phải Kim Ngạo Thiên hiền đệ đó không?

- Chính Kim Ngạo Thiên.

Mã Sự khẽ gật đầu.

- Hiền đệ còn nhận ra ba vị thúc thúc này không?

- Ngạo Thiên làm sao không nhận ra Mã thúc thúc, Ngạc thúc thúc và Thừa thúc thúc. Sao ba vị thúc thúc lại có mặt tại Tục Dương tháp ma giới này? Phải chăng ba vị thúc thúc đã làm nhân ma của Thiên Ma Âu Dương Đình?

Thừa Kiến mỉm cười, vuốt ngực như thể muốn làm cho trang phục mình phẳng lại, mặc dù trang phục của lão chẳng hề có lấy một nếp nhăn nào.

Lão vừa vuốt ngực áo vừa nói:

- Hiền đệ quan sát kỹ xem, Thừa thúc thúc có giống ma nhân không nào?

- Ba vị thúc thúc không có vẻ gì giống một ma nhân cả... Nhưng tại sao ba vị thúc thúc lại có mặt tại đây?

Ngạc Khanh nói:

- Ba vị thúc thúc ở đây để chờ hiền đệ. Hiền đệ lấy làm lạ phải không?

Chàng từ tốn ôn nhu đáp lời Ngạc Khanh:

- Không chỉ lạ mà còn ngạc nhiên nữa. Có thể ba vị thúc thúc đã qui thuận Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình rồi phải không? Nếu ba vị thúc thúc đầu phục Thiên Ma Âu Dương Đình, thì Ngạc Thiên rất thất vọng với nhân cách của ba vị đó, ba vị chắc không biết Thiên Ma Âu Dương Đình là thủ phạm giết mẫu thân... Ngày trước mẫu thân của văn bối đã trọng thị, bồi tiếp ba vị thúc thúc như những bậc thượng khách, đúng ra với cái lễ đó, ba vị thúc thúc phải nghĩ đến cái chết của mẫu thân. Ba vị thúc thúc không biết, văn bối không trách, nhưng nay văn bối đã nói rõ ra rồi. Nếu ba vị thúc thúc còn nghĩ đến Kim trang, còn nghĩ đến những ngày mình là môn khách của Kim trang, hãy tránh đường cho văn bối đối mặt với Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình thành toàn những oán nợ với lão.

Mã Sự buông tiếng thở dài rồi nói:

- Kim Ngạc Thiên hiền đệ nói ra điều này khiến Mã thúc thúc, Ngạc thúc thúc và Thừa thúc thúc hổ thẹn vô cùng. Làm sao Mã thúc thúc lẫn nhị vị đại ca đây quên được tấm lòng vàng của Lăng Bội Phân Kim trang trang chủ phu nhân. Chỉ vì nghĩ đến Lăng Bội Phân phu nhân mà ba vị thúc thúc mới giam mình trong Tục Dương tháp này để chờ hiền đệ.

Đôi chân mày Ngạc Thiên nhíu lại:

- Chờ văn bối?

Thừa Kiến, Ngạc Khanh lẫn Mã Sự đồng gật đầu. Thừa Kiến nói:

- Thừa thúc thúc biết hiền đệ thế nào cũng đến đây nên ở đây chờ.

- Sao Thừa thúc thúc biết Ngạc Thiên đến?

- Hiền đệ phải đến để tìm Thiên Ma tôn giả thôi.

Mã Sự nói:

- Hiền đệ tìm Thiên Ma tôn giả để trả hận, chẳng lẽ nào lại không đến.

Kim Ngạc Thiên ôm quyền:

- Mã thúc thúc, Thừa thúc thúc và Ngạc thúc thúc biết Kim Ngạc Thiên đến Tục Dương tháp tìm Thiên Ma tôn giả bất y phải đền nợ máu với mẫu thân, vậy có tránh đường cho hiền đệ không?

Thừa Kiến nhìn qua Mã Sự và Ngạc Khanh như thể hội ý rồi quay lại nói với Ngạc Thiên:

- Kim hiền diệt... Nếu như Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình là hung thủ sát tử Lăng Bội Phân phu nhân, tam thúc rất sẵn lòng cùng hiền diệt đòi lại món nợ Kim trang. Nhưng thúc thúc biết Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình không phải là người thủ ác. Người thủ ác giết Lăng phu nhân là lão Ma Thần.

Ngạo Thiên ôm quyền:

- Đa tạ thúc thúc đã chỉ huấn. Lão Ma Thần hay Thiên Ma tôn giả cũng đều là người của ma giới. Trong tâm của văn bối đúng là tìm Thiên Ma tôn giả để đòi nợ máu mà ma giới đã vay qua Kim trang, nhưng ngoài mục đích đó ra, văn bối còn có chúc nghiệp tạo lập ranh giới giữa ma giới và nhân giới. Văn bối thỉnh cầu ba vị thúc thúc nhường đường cho Kim Ngạo Thiên.

Thừa Kiến thở hắt ra một tiếng, rồi nói:

- Thôi được... hiền diệt đã quyết như vậy rồi... Thừa thúc thúc cũng không dám cản đường hiền diệt.

Thừa Kiến, Mã Sự, Ngạc Khanh đồng bước thối về sau, tách ra làm ba hướng nhường đường cho Kim Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên ôm quyền nói:

- Văn bối đa tạ ba vị thúc thúc đã nể mặt mẫu thân.

Mã Sự khoát tay, từ tốn nói:

- Không cần đâu. Hiền diệt muốn làm gì thì làm nhưng Mã Sự phải nói cho hiền diệt biết. Ma nhân hay nhân ma cũng chưa đáng sợ bằng tục nhân.

- Đa tạ Mã thúc thúc đã chỉ ngôn.

Chàng nói rồi sải bước về phía cầu thang nhưng khi Kim Ngạo Thiên vừa bước đến điểm trung tâm giữa ba vị thượng môn khách Mã Sự, Ngạc Khanh và Thừa Kiến thì cùng một lúc cả ba người này đồng loạt phát động chuồng khí công thẳng vào chàng.

Ba đạo khí kinh uy mãnh từ Mã Sự, Ngạc Khanh và Thừa Kiến với sức mạnh di sơn đảo hải thẳng đến thể pháp của Kim Ngạo Thiên.

Ba đạo khí kinh uy vũ kia chưa chạm đến, Ngạo Thiên đã thi triển bộ pháp thần kỳ lướt vọt lên cao ba bộ né tránh.

Ba đạo khí kinh uy mãnh giao vào nhau.

- Âm...

Dư kinh chấn dội lan tỏa tạo thành những luồng khí xoáy hất ngược trở lại.

Ngạo Thiên đạp lên khí kinh lan tỏa lướt lên rồi quay lưng nhìn lại. Chân diện của ba vị thượng môn khách Mã Sự, Thừa Kiến và Ngạc Khanh giờ đã chuyển qua màu tái nhợt, xám ngoét. Màu xác chết gớm ghiếc. Ngạo Thiên cau mày.

Chàng ôn nhu nói:

- Hóa ra ba vị thúc thúc đã là những nhân ma của ma giới.

Mã Sự rống lên một tiếng:

- Kim tiểu tử... Mã lão phu có bốn phận khai dương Ma giới, nên buộc phải giết ngươi.

Mã Sự vừa nói vừa giậm chân phối hợp với đôi tay, tạo ra một màn ảnh trảo dày đặc, lao vút đến Ngạo Thiên.

Kim Ngạo Thiên gần giọng nói:

- Ma giới và nhân giới không thể tồn sinh trong một cảnh giới được. Kim Ngạo Thiên thất lễ.

Vừa nói, Ngạo Thiên vừa dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng lấy ma trảo dày đặc của Mã Sự. Đôi bản thủ của chàng xuất hiện một màn hỏa khí bao bọc lấy nó, đón lấy màn trảo quỷ của Mã Sự.

- Âm...

Mã Sự trượt dài về sau ba bộ, toàn thân lão bốc cháy ngùn ngụt. Lão cất ra những tiếng rít the thé, rồi đổ sụp xuống. Thân pháp Mã Sự như bị hỏa lò đốt cháy rã ra thành bụi, cuối cùng chỉ còn tro lại bộ xương xám ngoét.

Thừa Kiến trợn mắt nhìn Ngạo Thiên:

- Đến lượt Thừa lão phu.

Y vừa nói vừa lao vút đến Ngạo Thiên. Thân pháp phiêu bồng, hai tay dựng đứng vững mạnh đến chạng một đạo khí chưởng uy mãnh. Y vừa vỗ chưởng vừa nói:

- Tiểu tử, nằm xuống.

Ngạo Thiên lắc bộ bước ngang qua trái. Hai đạo khí chưởng của Thừa Kiến công huyệt chàng nện vào vách Tục Dương tháp.

- Chát...

Theo đà lao tới, Thừa Kiến đạp chân vào vách Tục Dương tháp, toan dụng thể Hoài long quá bộ, bật ngược trở lại công tiếp Ngạo Thiên, nhưng khi vừa đảo ngược thể pháp thì đã hứng ngay một chưởng hỏa khí của Ngạo Thiên vào đầu.

Thủ cấp của lão bốc lửa ngùn ngụt, cuối cùng tan ra thành bụi. Khi thủ cấp của y tan rã, mới đến phần thân thể. Những cái chết giống hệt như những cái chết mà Ngạo Thiên đã từng chứng kiến qua cái chết của mẫu thân chàng và Cù Bá Nhâm.

Ngạo Thiên nhìn lại Ngạc Khanh:

- Ngạc tôn giá có định tìm đến cái chết như Thừa tôn giá và Mã tôn giá không?

Ngạc Khanh lưỡng lự nhìn Kim Ngạo Thiên gần như không chớp mắt.

Ngạc Khanh suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Kim Ngạo Thiên đã biết chúng ta đã là nhân ma rồi à?

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài rồi nói:

- Đứng ra Ngạo Thiên không muốn giết ba vị thúc thúc đâu, nhưng khổ nỗi Ngạo Thiên không còn sự lựa chọn nào khác. Nhân giới và Ma giới không thể hợp nhất được. Ngạc thúc thúc còn tồn tại trong nhân giới sẽ là một dạng quái nhân, người không ra người, quỷ chẳng ra quỷ. Ngạc thúc thúc sẽ gieo rắc sự chết chóc và ma khí khắp mọi nơi... Nên Kim Ngạo Thiên phải xuống tay tàn nhẫn mặc dù biết thúc thúc đã từng là thượng môn khách của Kim trang. Thượng môn khách của Kim trang là bằng hữu của mẫu thân.

Chàng thở hắt ra, nói tiếp:

- Mẫu thân không muốn trở thành nhân ma, sống trong cảnh giới nhân sinh mà gieo rắc họa kiếp ma khí nên đã tự nguyện trút bỏ thể xác phiền toái để giữ ranh giới giữa ma giới và nhân giới.

Ngạo Thiên ôm quyền từ tốn nói:

- Ngạo Thiên cung thỉnh Ngạc thúc thúc hay theo bước mẫu thân về với cảnh giới của người.

Ngạc Khanh lưỡng lự rồi nói:

- Ngạo Thiên... Ngạc thúc thúc rất ngưỡng mộ người... Ta quay về với cảnh giới ma đạo để hầu tiếp mẫu thân của người đây.

Ngạo Thiên ôm quyền nói:

- Ngạo Thiên tiễn thúc thúc.

Chàng bước đến bàn bưng bầu rượu chuốc ra chén. Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại vì nhận ra trong bầu không phải rượu mà là máu. Mùi tanh nóng phả lên mũi chàng.

Ngạo Thiên thở dài miễn cưỡng bưng chén bước đến chìa tới trước mặt Ngạc Khanh, từ tốn nói:

- Ngạc thúc thúc đã chết rồi.

Ngạc Khanh đón lấy chén rượu:

- Kim hiền điệt... Ta biết... ở lại nhân giới... người hãy bảo trọng.

Ngạo Thiên khẽ gật đầu:

- Văn bối sẽ nhớ lời thúc thúc. Nếu thúc thúc có gặp mẫu thân và Cù lão huynh nhắn với hai người, Kim Ngạo Thiên sẽ làm trọn chức nghiệp của mình cho đến khi nào ma đạo không tồn tại trong nhân giới.

Ngạc Khanh gật đầu:

- Ta sẽ nói... Kim hiền điệt...

- Thúc thúc muốn nói gì?

Ngạc Khanh lưỡng lự rồi từ tốn nói:

- Nhân ma và tục nhân khác nhau một điểm.

- Thúc thúc...

Ngạc Khanh khoát tay, rồi nói tiếp:

- Tục nhân có thần quang sinh nhãn, còn nhân ma thì không. Tất cả nhân ma đều là những kẻ đã chết tục sinh trong Thạch ma quan. Hiền điệt hiểu chứ?

- Ngạo Thiên hiểu.

Ngạc Khanh mỉm cười:

- Ta đi đây...

Y dốc chén máu trút vào miệng rồi vận công. Một làn khói xám xịt tỏa ra từ cơ thể Ngạc Khanh. Làn khói đó tan thì y chỉ còn trơ lại bộ xương xám xịt từ từ đổ xuống, gãy ra thành từng đoạn trông thật thảm hại.

Răng trên của Kim Ngạo Thiên bặm vào môi dưới. Chàng nghĩ thầm:

- “Nhân ma cũng có người thượng tôn chính đạo. Ngạc thúc thúc là nhân ma nhưng tồn tại trong cõi nhân giới, thúc thúc vẫn giữ được bản ngã nhân sinh của con người”.

Chàng buông tiếng thở dài nhìn bộ khô cốt của Ngạc Khanh rồi mới quay lưng sải bước tiến thẳng đến cầu thang dẫn lên tầng trên cùng của Tục Dương tháp.

Trên thượng tầng Tục Dương tháp, Ngạc Thiên đối mặt với Thiên Ma Âu Dương Đình. Y ngồi chễm chệ trên một chiếc ngai sơn son thiếp vàng. Vặn một bộ thụng y đỏ ối, đôi thân nhân xanh ròn chiếu vào Ngạc Thiên. Dưới chỗ ngồi của Thiên Ma Âu Dương Đình là một cái hồ đầy máu, mùi nồng nồng. Y cầm chén bạc khá to mà Ngạc Thiên có thể đoán ra trong chén bạc đó không phải là rượu mà là máu.

Thiên Ma Âu Dương Đình từ từ đứng lên, nhưng ma nhãn vẫn rơi vào Kim Ngạc Thiên:

- Kim tiểu tử... Ngươi khá lắm.

Ngạc Thiên ôm quyền từ tốn đáp lời:

- Đa tạ lời khen của tôn giá.

Thiên Ma tôn giả ngửa mặt cười khanh khách. Tròng tiểu ngạo của y nghe chói cả thính nhĩ. Tưởng chừng những âm vực do Thiên Ma tôn giả cất ra hóa thành muôn vàn mũi giòi vô hình xoáy vào thính nhĩ của Ngạc Thiên.

Ngạc Thiên nói:

- Quỷ vực âm ma công của Âu Dương tôn giá chẳng thể nào làm điếc thính nhĩ của Kim Ngạc Thiên đâu.

Cắt ngang tràng tiểu ngạo, Thiên Ma tôn giá Âu Dương Đình ôn nhu nói:

- Bốn ma đang cao hứng đó chứ. Bốn ma sao không cao hứng được khi biết trong cõi nhân sinh có đang một tục nhân đơn thân độc mã bước vào Tục Dương tháp. Vượt qua ma giới, rồi đến nhân ma giới, cuối cùng thì lên tới thượng giới Thiên Ma. Không biết trong tục nhân giới còn người thứ hai nào không?

- Tôn giá nhận ra điều đó à? Nếu đã có Kim Ngạc Thiên vào Tục Dương tháp, cái ổ của ma giới thì tất sẽ có một Kim Ngạc Thiên thứ hai, thứ ba và vạn vạn những Kim Ngạc Thiên khác nữa. Ma đạo của tôn giá không thể tồn sinh trong Nhân giới này được. Hay nhất Âu Dương tôn giá nên quay về với cảnh giới của mình.

Âu Dương Đình gắt giọng nạt ngang.

- Hồ đồ, một mình ngươi đâu thể ngăn cản ma đạo thống trị nhân giới.

- Tất nhiên... Một mình Kim Ngạo Thiên thì không được, nhưng Kim Ngạo Thiên có thể đào luyện ra những Kim Ngạo Thiên khác. Những con người của nhân giới chuyên truy sát nhân ma của ma giới thì sao nào? Tôn giá hử không thể thực hiện được giấc mộng thống trị nhân giới.

Chàng hừ nhạt rồi nói:

- Nếu tôn giá muốn thống trị nhân giới bằng ma khí của Thạch ma quan, trước tiên phải tiêu trừ được Kim Ngạo Thiên. Lúc bấy giờ tôn giá mới có cơ hội đó. Tôn giá hiểu ý của Kim Ngạo Thiên nói chứ?

Ngạo Thiên nói dứt câu thì Thiên Ma Âu Dương Đình trút chén vào miệng mình. Có lẽ y phần nộ với câu nói của Kim Ngạo Thiên mà không đỡ trọn chén máu và miệng mình, khiến cho máu chảy tràn ra hai bên mép.

Y quăng chiếc chén bạc xuống hồ máu dưới chân mình rồi đôi ma nhãn ngời ngời ma quang vào Kim Ngạo Thiên.

Âu Dương Đình gần giọng nói:

- Tiểu tử có lẽ nói đúng. Nghĩa chính là vật cản duy nhất trong sự phát dương quang đại của ma đạo. Do đó, bốn Thiên Ma phải bắt ngươi về với ma giới.

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Điều đó, Âu Dương tôn giá chẳng thể làm được đâu.

Kim Ngạo Thiên gần giọng nói:

- Thạch ma quan, Âu Dương tôn giá cất ở đâu?

Âu Dương Đình cười khẩy rồi nói:

- Tiểu tử muốn lấy lại thạch ma quan?

Ngạo Thiên gật đầu.

Âu Dương Đình phá lên cười rồi nói:

- Được, bốn Thiên Ma sẽ chỉ chỗ cho ngươi đến lấy lại, thậm chí còn đưa ngươi đến chỗ đó nữa.

Ngạo Thiên ôm quyền từ tốn nói:

- Ngạo Thiên rất cảm kích sự rộng lượng của tôn giá.

- Vậy ngươi biết bốn Thiên Ma đặt Thạch ma quan ở đâu không?

Ngạo Thiên nheo mày, nhếch môi rồi nói:

- Nếu Ngạo Thiên đoán không lầm, tôn giá sẽ nói với Ngạo Thiên, Thạch ma quan tôn giá đang cất trong ma giới.

Chàng nói dứt câu thì Âu Dương Đình cất tràng tiểu ngạo khàn khặc, ra vẻ đắc ý. Y vừa cười vừa nói:

- Tiểu tử quá thông minh... Quá hiểu biết... Bốn Thiên Ma chưa nói mà ngươi đã biết rồi, bốn Thiên Ma đâu cần gì phải thổ lộ cho ngươi biết mà chỉ cần đưa ngươi đến Ma giới để thu hồi Thạch ma quan.

Y hừ nhạt một tiếng tại nói tiếp:

- Nhưng trước khi tống tiễn Kim thiếu hiệp về với Ma giới, bốn Thiên Ma phải nói cho ngươi biết một điều...

Kim Ngạo Thiên ôm quyền nói:

- Kim Ngạo Thiên đang lắng nghe tôn giá nói.

Thiên Ma Âu Dương Đình gằn giọng, nhưng không thiếu phần trang trọng, cất lời thật chậm:

- Bốn Thiên Ma không phải là người giết mẫu thân ngươi, Lăng Bội Phân Kim trang trang chủ và cũng không giết Cù Bá Nhâm.

Ngạo Thiên chau mày:

- Tôn giá không phải là người thủ ác thế thì ai?

- Người tự mà tìm hiểu lấy.

- Lão Ma Thần... Vậy lão Ma Thần là ai?

- Bốn Thiên Ma không nói cho ngươi biết đâu... Nếu như bốn Thiên Ma không thống trị được nhân giới thì lão Ma Thần sẽ là cầu nối giữa nhân giới và ma giới. Một ngày nào đó, Ma giới cũng thống trị nhân giới. Còn bây giờ, bốn Thiên Ma phải đưa ngươi đi đây.

Nói dứt câu, Thiên Ma Âu Dương Đình dồn chân lực rú lên một tiếng.

Tiếng hú của lão như ma kêu quỷ khóc, kèm theo một uy lực ma đạo làm rung chuyển cả tòa Tục Dương tháp.

Đối phó lại tiếng hú của Thiên Ma Âu Dương Đình, Ngạo Thiên buộc phải vận hóa nguyên dương. Toàn thân chàng xuất hiện một màn hỏa công bao bọc không cho Quỷ vực ma công của Âu Dương Đình công phá.

Âu Dương Đình cắt ngang tiếng hú. Vừa cắt ngang tiếng hú đó, y hét lớn:

- Tiểu tử... nằm xuống.

Liền sau lời nói đó, Âu Dương Đình điểm nhẹ mũi giày. Thân ảnh của lão lướt vụt lên cao những bốn trượng, chiếc huyết bào thụng y căng phồng ra trông như một cánh dơi đỏ ối. Từ trên cao, Thiên Ma Âu Dương Đình bổ thẳng xuống Kim Ngạo Thiên hai đạo huyết khí đỏ ối.

Lão vừa phát động khí chưởng ma công vừa nói:

- Tiểu tử, hãy đỡ lấy.

- Kim Ngạo Thiên rất sẵn lòng.

Vừa nói, Kim Ngạo Thiên vừa dụng đôi song thủ có màn hỏa khí bao bọc đón thẳng đỡ thẳng lấy hai đạo huyết khí ma công của Âu Dương Đình.

- Ầm...

Một tiếng sấm động phát ra dữ dội, tưởng đâu cả tòa Tục Dương tháp sẽ đổ sụp xuống ngay sau tiếng sấm động khủng khiếp đó. Tiếp nhận một chưởng với Thiên Ma Âu Dương Đình, Kim Ngạo Thiên trượt dài về sau hai bộ.

Chàng không khỏi giật mình bởi huyết chưởng ma công của Âu Dương Đình.

Phía đối diện, Thiên Ma Âu Dương Đình lộn tròn trên không trung bắn ngược trở lại chỗ cũ. Ma nhãn của lão cũng lộ vẻ sờ sững trước công lực hỏa khí của Kim Ngạo Thiên.

Âu Dương Đình sa sầm mặt nói:

- Tiểu tử... Võ công ngươi dụng là thứ võ công gì?

Ngạo Thiên rít một luồng dương khí rồi trầm giọng nói:

- Thái Dương thần chưởng. Tôn giá không lạ chứ?

Âu Dương Đình lặp lại:

- Thái Dương thần chưởng. Võ công của ngươi đúng là lợi hại đó.

- Kim Ngạo Thiên chưa dụng hết những gì mình đã thụ học trong Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Chàng vừa nói vừa rút trường kiếm giắt sau lưng. Lưỡi kiếm tỏa sắc quang xanh rờn. Nhìn thấy sắc kiếm trên tay Kim Ngạo Thiên, chân mày Thiên Ma Âu Dương Đình đã nhíu lại.

Kim Ngạo Thiên điểm mũi kiếm vào mặt Âu Dương Đình, từ tốn nói:

- Thiên Ma Âu Dương Đình, tôn giá phải quay lại cảnh giới của mình.

Ngạo Thiên nói dứt câu, điểm chân. Thân ảnh của chàng như một tia chớp xẹt thẳng đến Âu Dương Đình. Cùng phối hợp với bộ pháp thần kỳ đó là chớp kiếm quang xanh rờn cắt ra, tạo thành một đường vòng cung chém từ trên xuống đỉnh đầu đối phương. Thiên Ma Âu Dương Đình rống lên một tiếng thật lớn. Lão không né tránh kiếm chiêu của Kim Ngạo Thiên, mà dụng một thức Đồng tử bái Quan Âm. Đôi song thủ đỏ ối của lão như hai chiếc chập chĩa, chụp thẳng vào lưỡi kiếm.

- Keng...

Âm thanh khô khốc đập vào thính nhĩ của Kim Ngạo Thiên. Lưỡi kiếm xanh rờn của chàng nằm gọn giữa hai đôi bản thủ đỏ ối. Thiên Ma Âu Dương Đình ghim thanh kiếm, nhìn Kim Ngạo Thiên chằm chằm:

- Tiểu tử không thể đưa bốn Thiên Ma về với Ma giới được đâu. Bốn Thiên Ma muốn làm chủ nhân giới thì không ai cản được bốn Thiên Ma. Cho dù tiểu tử có thụ học được tuyệt công trong Thánh địa Kim Đỉnh sơn.

Ngạo Thiên dồn công lực vào thanh kiếm vừa nói:

- Tôn giá đừng quên tại hạ là Kim Ngạo Thiên. Ngạo Thiên có thể làm hơn những gì tôn giá tưởng.

- Ngươi không thể...

Lời còn đọng trên miệng Thiên Ma Âu Dương Đình, thì bất ngờ Kim Ngạo Thiên buông đốc kiếm. Chàng vừa buông đốc kiếm, vừa vỗ hữu thủ công vào thượng đẳng của Âu Dương Đình, tả thủ thì đánh vào đốc thanh kiếm.

Sự biến hóa chiêu thức của Ngạo Thiên quá ư thần kỳ, khiến Âu Dương Đình chỉ kịp phản xạ, nghiêng người né tránh lưỡi kiếm đâm xộc tới mình nhưng không thể né tránh hỏa chuồng của Ngạo Thiên.

- Ầm...

Thanh trường kiếm bật ra khỏi tay Âu Dương Đình, lao vút tới ghim sâu vào vách Tục Dương tháp. Còn lão thì bị đẩy bật về sau va lưng vào vách tòa tháp.

- Huych...

Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình lắc lư thân người. Cùng với những cái lắc lư thân người đó, một làn khói tỏa ra từ đan điền gã.

Không để cho Thiên Ma Âu Dương Đình có thời gian hồi phục ma khí, Ngạo Thiên rút giọng nói:

- Ngạo Thiên tiền tôn giá đây.

Chàng vừa nói vừa phát động ra hai chiếc ám tiễn hình tam giác chia làm hai hướng, thượng và hạ xẹt đến thể pháp của Thiên Ma Âu Dương Đình.

- Chát... chát...

Hai chiếc ám tiễn hình tam giác ghim vào thể pháp của Âu Dương Đình. Một lần nữa hất lão va lưng vào vách tòa tháp Tục Dương.

- Huych...

Âu Dương Đình nhắm mắt. Y rống lên một tiếng:

- Tiểu tử... Ngươi phải chết.

Y vừa nói vừa lao bổ đến Ngạo Thiên. Song thủ đồ ối như cặp móng vuốt vồ tới chàng.

Ngạo Thiên điểm mũi giày, lách bộ qua trái.

Âu Dương Đình lao thẳng xuống hồ máu. Máu trong hồ sôi sùng sục, nhấn chìm thể pháp gã.

Ngạo Thiên thở phào một tiếng. Chàng nhìn xuống hồ máu.

- Âu Dương Đình tôn giá phải quay về đúng cảnh giới của mình.

Lời còn đọng trên miệng Kim Ngạo Thiên thì từ trong hồ máu một chiếc bóng đồ ối vụt lướt lên. Âu Dương Đình vừa thoát lên khỏi hồ máu sôi sùng sục vừa nhắm Ngạo Thiên phát động chưởng khí ma công. Sự xuất hiện quá bất ngờ của Âu Dương Đình, buộc Ngạo Thiên phải dụng hỏa chưởng đón đỡ.

- Âm.

Chàng thối về sau hai bộ. Lần này giao thủ một chưởng với Thiên Ma Âu Dương Đình, Ngạo Thiên cảm nhận công lực của y đã tăng lên hai phần.

Âu Dương Đình rút giọng nói:

- Thiên Ma không dễ hại như ngươi tưởng đâu.

Vừa nói Thiên Ma Âu Dương Đình vừa phát động tiếp một đạo huyết chưởng ma công tập kích Ngạo Thiên. Chưởng khí huyết công trùng điệp không cho Ngạo Thiên có sinh lộ né tránh mà buộc chàng phải đón thẳng đỡ thẳng lấy nó.

- Âm...

Kim Ngạo Thiên lùi tiếp ba bộ nữa.

Âu Dương Đình lại phát động huyết chưởng liên tiếp tập kích. Chưởng sau như được gia tăng hơn chưởng trước một phần. Những tiếng sấm chưởng không ngừng phát ra khi hai đối thủ giao thẳng chưởng công vào nhau. Ngạo Thiên thì chủ động đón đỡ trong khi Âu Dương Đình thì không ngừng phát tác chưởng công.

Gã tung ra một lúc mười chưởng, cái sau luôn tạo áp lực mạnh hơn cái trước, dồn Kim Ngạo Thiên vào vách Tục Dương tháp.

Ngạo Thiên vừa hứng đỡ chưởng công của Âu Dương Đình vừa nghĩ thầm:

- "Quái lạ... Âu Dương Đình như lột xác".

Chàng vừa nghĩ vừa vươn tay thò vào đốc kiếm. Cùng lúc Âu Dương Đình vồ tới chàng một đạo huyết chưởng nữa. Ngạo Thiên nghiêng rằng, chàng dồn công lực vào tả thủ phát động Thái Dương thần chưởng đến tầng cuối cùng để công phá huyết chưởng của Thiên Ma.

- Âm...

Lung Ngạo Thiên dán sát vào vách Tục Dương tháp, cảm nhận cả một ngọn Thái Sơn đè lên ngực mình, hoa cả mắt. Mặc dù có cảm giác đó, nhưng Ngạo Thiên vẫn đủ thần thức nhìn ra đôi quỷ trảo đỏ ối của Thiên Ma Âu Dương Đình chụp tới yết hầu và Tâm huyết mình.

Chớp thấy đôi quỷ trảo ma quái của Âu Dương Đình, Kim Ngạo Thiên không khỏi sửng người. Nhưng trước khi đôi quỷ trảo của Thiên Ma chụp đến thể pháp của Kim Ngạo Thiên thì một chớp kiếm xanh ròn từ dưới cất lên, như một lưỡi tầm sét, lướt vụt qua trước thể pháp Thiên Ma.

Đạo kiếm quang xanh ròn của Kim Ngạo Thiên đã có thể chẻ đôi Thiên Ma Âu Dương Đình thành hai mảnh nhưng chắc chắn chàng cũng sẽ mạng vong bởi đôi quỷ trảo của lão ma.

Bằng một phản xạ nhanh và chính xác, Âu Dương Đình rút ngay trảo quỷ và ghì chân để tránh ảnh kiếm xanh ròn. Dù y phản xạ cực nhanh nhưng khí kiếm vẫn cắt một đường dài từ dưới lên xé toạc bộ thụng y đỏ ối của y.

Âu Dương Đình như cảm nhận được sát kiếm của Kim Ngạo Thiên có thể giết được mình, mà giậm mạnh hai bàn chân, lướt vụt về sau, rồi lao thẳng vào hồ máu.

Máu trong hồ lại sôi lên sùng sục.

Ngạo Thiên sững sờ trước hành động của Thiên Ma Âu Dương Đình, nhưng chàng đã kịp hiểu ra, Âu Dương Đình hồi phục công lực và trở nên lợi hại hơn chính là hồ máu đang sôi sục kia.

Ý niệm đó lướt qua đầu chàng. Ngạo Thiên dồn tất cả công lực Thái Dương thần chưởng vỗ thẳng xuống hồ máu.

Hai đạo hỏa chưởng như lửa hỏa diệm sơn trút xuống hồ máu đang sôi sùng sục.

- Ùm...

Cả hồ máu nhanh chóng biến thành một ngọn đuốc hùng hục. Từ trong ngọn đuốc đó, Thiên Ma Âu Dương Đình vụt thoát ra. Nhân dạng của y giờ đây chẳng khác nào một ác quỷ nhuốm đầy máu tanh.

Âu Dương Đình cất mình lên cao năm trượng, hú lên một tiếng khủng khiếp. Cùng với tiếng hú đó, y nện xuống Ngạo Thiên hai bóng huyết thủ đỏ rực.

Vừa mới phát động Thái Dương thần chưởng hủy hồ máu, Ngạo Thiên chưa kịp đề khí vào đan điền thì phải đối mặt ngay với quỷ chưởng của đối phương, nhưng chẳng có đường nào né tránh, nên buộc phải hứng đỡ.

- Ấm...

Thân pháp Ngạo Thiên chẳng khác nào một cánh diều bị quăng đi, va thẳng vào vách Tục Dương tháp.

- Huych...

Ngạo Thiên rơi xuống như một quả chín rụng khỏi cành. Chàng phải cố gắng lắm mới chỗi tay đứng lên được. Hai bên mép của Kim Ngạo Thiên rỉ máu tươi.

Nhân dạng của Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình thì nhòe ra trong hai con ngươi chàng.

Thiên Ma Âu Dương Đình chấp tay sau lưng, nhìn Ngạo Thiên gất giọng nói:

- Kim Ngạo Thiên tiểu tử... Bốn Thiên Ma nói không sai chứ... cho dù người có luyện được võ công tối thượng trong Thánh địa Kim Đỉnh sơn thì cũng không thể cản được ma đạo thống trị nhân giới.

Chàng ngửa mặt nhìn Thiên Ma Âu Dương Đình.

Thiên Ma Âu Dương Đình rút hai chiếc ám tiễn hình tam giác thả xuống trước mũi giày của gã. Y vừa thả hai chiếc ám tiễn xuống sàn Tục Dương tháp vừa nói:

- Dù sao thì ngươi cũng là người duy nhất có thể ghim binh khí vào pháp thể của bốn Thiên Ma. Điều đó cũng rất đáng khen. Tài nghệ của tiểu tử cũng rất đáng khâm phục. Bốn Thiên Ma cho ngươi một cơ hội.

Ngạo Thiên từ từ đứng thẳng lên. Hơi thở của chàng dồn dập như thể đang hụt hơi.

Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình nói tiếp:

- Tiểu tử đồng ý đầu phục ma giới không?

Ngạo Thiên nhìn chăm chăm vào mắt Âu Dương Đình. Chàng ôn nhu nói:

- Tôn giá nghĩ coi... Kim Ngạo Thiên có nên đầu phục tôn giá không?

- Bốn Thiên Ma nghĩ ngươi nên đầu phục.

- Tôn giá không sợ Kim Ngạo Thiên ngoài mặt thị đầu phục, trong thì chờ cơ hội giết tôn giá à?

- Ngươi sẽ là nhân ma, sao có thể phản bội lại ta được.

- Nếu Ngạo Thiên trở thành nhân ma thì không chịu rồi.

Chàng vừa nói vừa bất ngờ chìa mũi kiếm lên nóc Tục Dương tháp. Ngạo Thiên rít giọng nói:

- Nhân giới quá chật chội để chứa Ngạo Thiên và Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình.

Miệng thì nói, Ngạo Thiên dồn tất cả nội lực gần như đã cạn kiệt trong nội thể mình dồn vào thanh trường kiếm. Một chớp quang xanh rờn phát xuất từ đầu mũi kiếm cắt thẳng lên nóc tòa Tục Dương tháp.

- Ầm...

Nóc Tục Dương tháp bị chớp quang xanh rờn đánh bật tung ra. Một khoảng trống được khai thông, để ánh quang của vầng bình minh le lói hắt vào.

Mặc dù trời chưa sáng hẳn, nhưng vẫn đủ để Ngạo Thiên lẫn Âu Dương Đình nhận ra bình minh đang dần hiện trên Bình Thiên nhai.

Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình thét lớn:

- Quỷ tiểu tử... ngươi...

Ngạo Thiên điểm mũi kiếm vào mặt Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình.

- Kim Ngạo Thiên đã nói rồi... Cõi nhân giới không đủ rộng để chứa một Thiên Ma tôn giả và một Kim Ngạo Thiên đâu... Chúng ta sẽ cùng qua bên ma giới tranh tài cao thấp.

Âu Dương Đình nghiêng răng ken két:

- Bốn Thiên Ma không thể rời khỏi nhân giới... Nhân giới là của ta.

Lão nói rồi phát động hai bóng huyết thủ dòn tới Kim Ngạo Thiên.

Lần này Ngạo Thiên không đón thẳng đỡ thẳng đôi huyết ảnh thủ của Thiên Ma tôn giả mà thi triển bộ pháp thần kỳ né tránh. Chàng vừa né tránh chưởng công quỷ khí của đối phương vừa phát tác một màn lưới kiếm quang.

- Âm... Âm... Âm...

Màn lưới kiếm quang của Kim Ngạo Thiên công vào sáu bức vách của tòa Tục Dương tháp.

Âu Dương Đình rú lên. Y loạng choạng thối bộ khi đối mặt với ánh bình minh. Âu Dương Đình vội dùng chiếc áo choàng đồ ối phủ lên đầu mình, rồi tung mình ra khỏi tòa Tục Dương tháp theo một lỗ hổng trên nóc tòa tháp.

Màn sương sớm vẫn còn dày đặc, Âu Dương Đình lao qua nóc Tục Dương tháp lẫn nhanh vào màn sương sớm dày đặc đó.

Kim Ngạo Thiên dần xuống sàn Tục Dương tháp. Chàng đứng dạng chân như trụ tấn để giữ lấy thân ảnh mình, nhưng người cứ run lẩy bẩy. Nội lực Thái Dương trong nội tức của chàng giờ cạn kiệt không còn đủ sức để đuổi theo Thiên Ma Âu Dương Đình. Nếu có đuổi theo thì giờ đây chưa chắc Ngạo Thiên có thể đối kháng lại y, nếu không muốn nói có thể sẽ mất mạng bởi quỷ chưởng của Thiên Ma tôn giả Âu Dương Đình.

Kim Ngạo Thiên đứng như thế một lúc thật lâu cho đến khi ánh nhật quang trời lên khỏi đường chân trời, hắt những tia nắng đầu tiên lên thế pháp chàng.

Buông một tiếng thở ra, Kim Ngạo Thiên mới rời bước xuống tòa tháp Tục Dương theo cửa chính để ra ngoài. Chàng đi hết những bậc tam cấp thì thấy quần hào võ lâm đang ùn ùn kéo đến.

Người tiến đến trước mặt Kim Ngạo Thiên đầu tiên chính là Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y. Lão vốn vã nói:

- Kim thiếu hiệp... thiếu hiệp đã diệt trừ được Âu Dương Đình?

Ngạo Thiên nhìn Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y:

- Y đã bỏ đi rồi.

Chàng thả bước đi tiếp.

Tuệ Quang đại sư bước đến bên chàng:

- Kim thiếu hiệp...

Ngạo Thiên ôm quyền xá:

- Văn bối tham bái đại sư...

- A di đà phật... Kim thiếu hiệp thí chủ đã quay về.

- Đúng... Văn bối đã quay về. Văn bối quay về để báo cho đại sư biết, họa kiếp ma giới hôm nay khởi phát từ tục nhân của nhân giới.

- A di đà phật.

Tiếng phật hiệu còn đọng trên miệng Tuệ Quang đại sư thì Ngạo Thiên đã thi triển khinh công thần kỳ lao vút đi.

Quần hùng nhìn theo chàng.

Tuệ Quang đại sư niệm phật hiệu:

- A di đà phật...

Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y bước đến bên Tuệ Quang đại sư:

- Đại lão hòa thượng... Kim Ngạo Thiên thiếu hiệp vừa nói gì với đại lão hòa thượng?

Tuệ Quang đại sư chấp tay niệm phật hiệu:

- A di đà phật... Kim thiếu hiệp thí chủ nói với bản tăng, họa kiếp ma giới hôm nay khởi phát từ tục nhân của nhân giới.

Sắc diện của Vạn Gia Sinh Phật cau lại. Lão buông tiếng thở dài:

- Tục nhân thì luôn tạo ra những họa kiếp cho mình mà. Chỉ cần lấy lại Thạch ma quan, chúng ta đã có thể hóa giải được kiếp họa này.

- A di đà phật...

Tuệ Quang đại sư vừa nói vừa lần chuỗi bồ đề chậm rãi bước đi. Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y bước theo lão tăng Thiếu Lâm

- Đại lão hòa thượng... Dù sao chúng ta cũng có được một kỳ tài khắc chế ma đạo. Không còn phải lo nữa.

Tuệ Quang đại sư dừng bước nhìn lại Vạn Gia Sinh Phật Hoạt Thần Y:

- A di đà phật... Lão nạp đã nghiệm ra lời nói của Kim thiếu hiệp rồi.

Buông một tiếng thở dài, Tuệ Quang đại sư nói tiếp:

- Tục nhân còn đáng sợ hơn ma nhân.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>